

Luíz de Camões

A FOLYÓHABOK ZAVAROSRA VÁLNAK

A folyóhabok zavarosra válnak,
mert ég s hegy árja felkavarja őket;
aszály pusztítja a nyíló mezőket;
a völgynek fagyos lehelete támad.

A Nyár és a Forróság nem soká tart;
a dolgok szüntelen cserélgetődnek;
a Párkák álnokul beletörődtek,
hogymint téboly legyen ura a világnak.

Az idő őrzi ismert régi rendjét;
a világ nem; oly zűrzavarba téved,
hogymint már Isten sem látszik tudni róla.

Természet, szokás, ügyek, vélemények
az életet olyanná ferditették,
mintha a látszatnak igaza volna.

E BABILONBAN, HOL TÁPANYAGOT KAP

E Babilonban, hol tápanyagot kap
minden rossz, mi a világon teremhet,
hol becsülete nincs a szerelemnek,
mert Vénusz minden szentséget kiforgat;

hol a rossz terjed, a jó egyre sorvad,
az önkénynek az erény utat enged,
s a Királyság oly tévedésbe eshet,
hogymint Isten hitelt ad egy hiu szónak;

e labirintusban, hol a nemesség,
bátorság és tudás a kapzsi érdek
s hitványság kapujában les szerencsét:

itt képviselem, e káoszba mélyedt
sötét nyüzsgésben, a Természet elvét.
S lásd meg, Sion, hogy feledlek-e téged?

Hárs Ernő fordításai

A SZERETŐ ÍGY VÁLIK SZERETETTÉ

A szerető így válik szeretetté
A túlburjánzó képzelet okán;
És akkor többet már nem is kíván,
Hisz mit kíván, magáévá tehetné.
Ha lelkem benne válhat újra testté,
Mért kívánkoznék a test több után?
Nyugodtan megpihenhet önmagán,
Hisz ily lélek válik övele egygé.
Mert e félistennő, e tiszta szépség,
Aki, akár a szavakhoz a képző,
Lelkemhez oly illeszkedőn tapad,
Gondolataim között eszmeként ég;
S a tiszta szerelem, a bennem élő,
Csak a formáját kereső anyag.

Mark Alexander Boyd

VENUS ÉS CUPIDO

Parttól partig erdőkön át futok,
Merre sodor a gyarló képzelet;
Miként ág hullajt el egy levelet,
Vagy pehely, amit a szél felkapott.
Két istent kell követnem: egy vakot,
Igen, egy elkapatott gyermeket;
S egy nőt, ki a habokból született
És uszonya delünnél suhanóbb.